

opinió | JOAN PUIGCERCÓS. President d'ERC

L'Esquerra que decideix

Convergents i socialistes s'han entès sempre per rebaixar les expectatives del país

Algú hauria pensat que Esquerra se sent molestada pel llançament d'una Casa Gran. I no, fora que aquest projecte pretengués patrimonialitzar el catalanisme polític. Ben al contrari, si serveix per catalanitzar l'espai de centredreta, benvinguda sigui la iniciativa, perquè no és poca feina, la que els toca fer.

Francesc Macià va fer néixer Esquerra Republicana de Catalunya en la crida «Conferència de les Esquerres Catalanes», títol prou explícit. És així que va crear una formació política que va resultar hegemònica, gràcies a saber connectar amb les necessitats del poble treballador i les ansies sobiranistes de la societat catalana.

El resultat de la guerra va condemnar els somnis d'una generació de catalans que havien tocat el cel proclamant la República Catalana. I que tot seguit van assistir a un bany de realisme en veure que la República quedava en Generalitat o govern autònom. Però déu n'hi do, el salt en el buit: d'una dictadura monàrquica a un govern autònom republicà i amb el rei fugint cames ajudeu-me.

Amb la mort del general Franco es donava pas a una transició que ho va ser tot menys modèlica. I a unes primeres eleccions en què només es va privar un partit de poder-s'hi presentar: ERC. La resta,

fins i tot el PCE, van poder participar-hi. El nostre país havia canviat molt. Els morts, els milers i milers d'exiliats, la repressió de la llengua i la cultura, la voluntat d'anorrear tota la nació, l'adoctrinament del règim, els canvis sociològics provocats per l'arribada massiva d'una immigració del sud peninsular que el franquisme va intentar manipular per descatalanitzar el país; el resultat és que el país havia estat substancialment modificat. No era només el pas dels anys, era sobretot l'impacte d'una derrota sobre una societat que havia patit una transformació substancial.

Però contra totes les adversitats, continuava havent-hi país. Pel centredreta, una majoria catalanista anava imposant-se. A l'esquerra, una força sucursalista seria clarament majoritària empassant-se el catalanisme social de Josep Pallach: «Primer són les persones, després els països; en el benentès que un país, cal no oblidar-ho, el componen persones que tenen coses en comú.» I d'aquí la Catalunya dual en què vivien còmodament instal·lats CiU i el PSC, repartint-se el pastís. Però a l'hora de la veritat, quan tocava jugar-se-la, sempre de la mà. Plegats, amb Miquel Roca al capdavant, van renunciar al concert econòmic. També van votar la Constitució Espanyola alegrement. Després, també van impulsar un Estatut de Sau descafeïnat que no es va intentar reformar fins que Esquerra no va irrompre amb força en l'escenari polític. També estaven junts votant la llei de partits, preparant el terreny per a l'assalt al poder a Euskadi d'un front espanyolista,

també van fer seva la Constitució Europea, que consagra el paper dels estats en detriment de les nacions. I en el referèndum de l'Estatut mutilat a la Moncloa, tampoc no van tenir cap problema per fer campanya junts. CiU i el PSC no són el mateix, però prou que s'assemblen. No-

“ El PSC s'ha de situar clarament a un costat de la taula i, arribats a aquest punt, decidir entre el PSOE i Catalunya. És evident que qui té un problema d'identitat no és el PSOE, del qual no hem d'esperar res o ben poca cosa, sinó el PSC. O hi ha una proposta de finançament sobre la taula que respongui al marc normatiu o no hi ha possibilitat d'acord

més una Esquerra forta arrossega el centredreta català cap a posicions més sobiranistes. I en el camp de l'esquerra, és obvi que aquest país necessita una esquerra nacional i, per tant, no sucursalista. Una Esquerra catalana que decideix que és tant com dir que n'hi ha una que no decideix. I enfortir aquest espai nacional és determinant, imprescindible perquè el

país pugui fer passos endavant. Deia Bru de Sala: «Esquerra ha posat el PSC en una posició inèdita: d'acòlits del PSOE a protagonistes de la tensió amb Madrid.» El mateix naixement de Ciutadans és una conseqüència directa de l'alternança propiciada al govern com a resultat del pacte entre el PSC i ERC. L'aposta estratègica no només entranya dificultats a Esquerra. Però, entre d'altres, té la bondat rotunda de no haver fracturat el país en dos blocs. Per això al nostre país, al contrari que a Euskadi, un canvi de govern no amenaça el model d'escola catalana. Hi ha un consens bàsic en aspectes clau del país, i això és fonamental, encara que sembla que molesti un determinat nacionalisme enrocat en la Catalunya dual.

Reivindicava el president Montilla fets i no paraules. Ho subscriu, començant per un embat irrenunciable: la millora del finançament. El Partit dels Socialistes s'ha de situar clarament a un costat de la taula i, arribats a aquest punt, decidir entre el PSOE i Catalunya. És evident que qui té un problema d'identitat no és el PSOE, del qual no hem d'esperar res o ben poca cosa, sinó el PSC. O hi ha una proposta de finançament sobre la taula que respongui al marc normatiu o no hi ha possibilitat d'acord. I si l'executiu de Zapatero persisteix en la política d'ofec econòmic, només queda una opció, plantar-se en el Consell de Política Fiscal i Financera. I confio que, per una vegada, quan l'hora és arribada, la *sociovergència* no acumuli una renúncia històrica més a la llarga llista.